

Mila Zdravković, 17

Niš, Medicinska škola "Dr Milenko Hadžić"

Rodila sam se 15. novembra 2003. godine u bolnici, u Nišu. Međutim moj boravak u Nišu nije dugo trajao s obzirom da sam odmah bila prebačena u Beograd sa sumnjom na srčane bolesti (što se kasnije pokazalo delimično tačnim) što je bio samo dodatni šok i stres za moje roditelje koji su proživeli pakao sa mojim starijim bratom. Moj stariji brat boluje od cerebralne paralize najtežeg stepena, koja se razvila usled nedostatka kiseonika po rođenju (u 27. nedelji trudnoće). Možete da zamislite kroz šta su sve moji roditelji prošli. Nisu znali ni da li je moj brat živ dok su ih komšije i prijatelji pozivali da slave. Kasnije su na red došle terapije i konsultacije koje nažalost nisu mogle mnogo da pomognu, ali je moj brat i 19 godina kasnije deo raznovrsnih terapijskih postupaka koji nisu nimalo prijatni, a ni priuštivi. Dakle nakon rođenja mog brata, moji roditelji su bili u, moglo bi se reći krizi jer su bili na rubu siromaštva, bez dinara. Nisu bili u radnom odnosu, ni otac, ni majka. Pitanje je bilo i da li uopšte imati drugo dete ako nemaju mogućnosti za izdržavanje... Ali eto, posle dugog razmišljanja, izjedanja i teško donešene odluke na svet sam došla ja, čije stanje nije moglo obradovati moje roditelje. Takođe rođena prevremeno, nespremna na izazove koje ovaj život nosi, ne znajući šta "sudbina" za mene sprema. Sva sreća pa ne verujem u sudbinu. Možete pretpostaviti zašto. Pre 3 godine sam dobila i mlađeg brata sa kojim smo takođe imali težak period jer je imao poteškoća sa lokomotornim sistemom, međutim na kraju uspeo da se izbori za svoje zdravlje. Znate li zašto ? Jer moji roditelji nisu želeli da budem sama na ovom svetu kad ih više nema. Nisu želeli da sama nosim sav teret svega što nam se desilo u životu, da imam nekoga ko će mi sigurno pružiti ruku. Jer znate, uglavnom, osim bližnjih, retko ko će vam je pružiti, i to je surova realnost.

Figure 1Mila je sa desne strane

Sve što sam do sada napisala, napisano je u cilju upoznavanja čitalaca sa činjenicom da moj život nikako i nikada nije mogao da bude isti i tako stabilan kao život većine dece. Prosto vas životne okolnosti nauče i daju vam razloge zašto vam je nešto uskraćeno i zašto niste u mogućnosti da živite lagodno, da prosto budete kao svi. Situacija u mojoj porodici nikada nije

bila sjajna, finansijski, kao ni sada, međutim naš mentalitet i naša psihička povezanost nikada nije omanula. Koliko god nedaća bilo, šta god se desilo uvek smo bili tu jedni za druge, da zajedno prebrodimo sve. Zapravo sam jako srećna zbog toga. Život mi nije dao mogućnosti za pojedine važne stvari, ali dao mi je najbitniju. Porodicu, dobre roditelje koji su uvek tu za mene i koji su me učinili osobom koja sam danas. Sve što imam i što jesam, to sam zahvaljujući njima i njihovom trudu da ja svoje potencijale iskoristim. Svi uspesi koje sam doživela, doživljeni su jer su mi oni pored svega, dali mogućnost za to. Zato ne žalim što nisam bila kao ostala deca, zahvalna sam na svemu. Iako sam imala težak život, uvek sam optimistična, znam da postoje dobri ljudi, da postoji neko ko ceni rad i trud. Neko ko ceni prolivene suze i znoj nekog ko nema, a ko se trudi da uspe. Kad kažem uspe, znate li na šta mislim? Za mene je uspeh biti od koristi nekome, pomoći nekome. Najveći ponos i najveći uspeh i za moje roditelje i za mene je biti dobra osoba. Sve ostalo je prolazno. Ja sam dete sa velikim ambicijama, želim da ostvarim svoje snove kao i svi drugi, ali ne očekujem previše od životu.

Oduvek sam tražila samo šansu. Ali mi život ni to nije pružio. Dakle... Nadam se da ne znate kako je kada izgubite nadu u život, u vaš trud... Da ne znate kakav je osećaj znati da radite uzaludno, a ipak nastavljate. Ali eto. Ja sam nastavila. Mi smo nastavili da se borimo uprkos svemu. Nažalost ovaj svet funkcioniše na osnovu novca, a mi nismo imali. Uspela sam da se školujem zahvaljujući samo plati moje majke koja radi kao medicinska sestra na Infektivnoj klinici u Nišu. Zaposlila se nekoliko godina posle mog rođenja, a živeli smo uz pomoć bake i deke. Moj otac nije u mogućnosti da radi iz evidentnih razloga, tako da smo sve ove godine živeli zahvaljujući radu moje majke. Taj rad, iako naporan, kod mene je izazvao želju da se ostvarim u polju medicine, jer samo osoba koja

voli ljude može da radi takav posao. A ja zaista volim ljude i zaista želim da pomognem nekome. Da nekome ulepšam dan, da nekome ulepšam život. Moji snovi su polako počeli da postaju stvarnost pre nekoliko godina kada sam se nakon dugogodišnjeg rada, odličnog uspeha, nagrada sa takmičenja uspešno upisala u Medicinsku školu "Dr Milenko Hadžić" Niš (koja će možda promeniti ime ove godine). Iako deluje banalno, za mene ovo bila kruna mog rada, jedan korak koji mi je ukazao da ipak sve nije uzaludno. Tokom tog perioda sam saznala za fondaciju "Ana i Vlade Divac" i odlučila da se prijavim. Stvarno sam se nadala tome da konačno dobije 5 minuta pažnje od strane dobrih ljudi, ali iskreno nisam bila sigurna jer sam znala da ja nisam jedina osoba koja živi u lošim uslovima i kojoj je potrebna pomoć. Kada sam saznala da je neko odlučio da nam pomogne bila sam najsrećnija osoba na svetu.

Moj rad se isplatio. Moj rad. Od tada se moj život promenio iz korena. Počela sam da radim na sebi još više. Trudim se, naučila sam jezike, pokrenula projekte, postala deo raznih organizacija i skupova, napravila sam još jedan korak ka cilju zahvaljujući Vama. Naravno, novac mi je omogućio da se pristojno obučem, da kupim literaturu, udžbenike, rečnike, pomoćne elemente i sprave za moja istraživanja (poput mikroskopa, sahatnog stakla, epruveta, staklića za mikroskop i slično) i tako dalje. Dobijeni novac takođe koristim za pripremanje za upis na fakultet, između ostalog i psiho-test. Omogućava mi da malo putujem i da se socijalizujem i zahvaljujući tome sam imala mogućnost da budem deo različitih manifestacija i projekata. Mnogo pomaže kvalitetu moje edukacije, kao i stila života. Ali znate, ne radi se samo o novcu. Kada vas neko izvuče iz vode dok tonete, kada vas neko primeti, kada vam vrati veru u ljude.... Taj osećaj je neverovatan. Konačno poverujete da vredite. Sada, kada sam već po treći put stipendista fondacije i dalje se trudim da napredujem, radim punom parom.

Znam da mogu da uspem. Svi ljudi dobrog srca koji su mi na mom putu pomogli i nastavljaju da mi pomažu treba da znaju da su oni meni sve i da nikada neću zaboraviti šta sve čine za mene. Zato radim. Za moju porodicu, za sve one koji su odbačeni od društva kao ja, za sve siromašne, za sve bolesne, ali i za sve koji takvima pružaju ruku. Opravdaću Vaše poverenje. Nadam se da ću jednog dana doneti korist celom čovečanstvu, živim za to, radim za to. Ako ne čovečanstvu, onda jednoj osobi. Ne brojim dobra dela, sve što učinim činim iz ličnog zadovoljstva. Moj najviši ideal je pomoći nekome, jer znam kako je kad vam niko ne pomogne. Ukoliko nekada u svom cilju budem uspela, znaćete, kao i ja, da ste Vi zaslužni za to, a mislim da nema većeg ponosa i zadovoljstva od toga. Ja ću Vam uvek biti na raspolaganju, za sve. Ono što Vi radite je nešto najplemenitije što se može uraditi, zato pre svega zaslužujete moj naklon, a onda i moju zahvalnost. Mnogo mi znači, sve. Hvala Vam od srca.